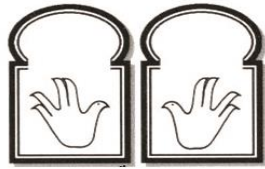

שכלום

בשורת השלום

שערי

עלון שבועי לעילוי נשמות שכלום טוויל הכהן בן בתיה ז"ל

עלון 1306

י"ז מרחשון תשפ"ו

פרשת וירא

על הפרשה

נקודת פלימית

"ותבט אשתו מאוזריו ותהי נציב מלח".

[בראשית יט, כו]

מלחיה מלוכלכת

מדוע נגזר על אשת לוט למות? זה אנו יודעים, כי הביטה לאחור, למרות שהמלאכים הזהירו אותם לא להסתכל, ומסבירים שבכך הם מתחברים לחוטאים, ואיבדה את הזכות להינצל.

הערת אגב, לא כתוב שהסתכלה מאחריה אלא מאחוריו, קרי היא הביטה מאחרי המלאך, וזה אומר שהמלאך היה חוסם בגופו את שדה הראיה כדי שלא יסתכלו, והיא השתדלה והתאמצה להסתכל מאחוריו, כדי לראות מה בכל זאת קורה, ועל כך איבדה את חייה.

אך יש שאלה ידועה, מדוע אשת לוט הפכה להיות נציב מלח?

רש"י מביא "ותהי נציב מלח - במלח חטאה ובמלח לקתה. אמר לה תני מעט מלח לאורחים הללו, אמרה לו אף המנהג הרע הזה אתה בא להנהיג במקום הזה".

זאת אומרת חטאה היה שלא נהגה בחסד כלפי המלאכים, ולכן לא נהגו כלפיה במידת החסד.

חז"ל הביאו [בראשית רבה נא, ה] "ר' יצחק אמר שחטאה במלח, באותו הלילה שבאו המלאכים אל לוט מה היא עושה הולכת אל כל שכנותיה ואומרת להן תנו לי מלח שיש לנו אורחים והיא מכוונת שיכירו בהן אנשי העיר על כן ותהי נציב מלח".

לא הבנתי את אשת לוט, מדוע היא צריכה להסתובב ולחפש מלח?

הבנתי מה הרעיון, היא רצתה לפרסם. זה הבנתי, אך לא הבנתי מה ההיגיון שלה? הרי זה מסכן אותה ואת ביתה

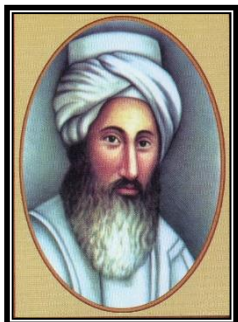
על פי הפשט נראה לומר שהיא סדומית וכך מנהגה. היא לא מקבלת את הנהגת לוט שהושפע מאצילות נפשו של אברהם אבינו. וזה שוזר יחד את דברי חז"ל אצלנו ודברי רש"י.

וכעת נראה לחדש ולומר בס"ד, אשת לוט (עידית שמה) היתה מוכנה "למכור" את בעלה, והעיקר שהיא תינצל. בעצם היא מפרסמת שיש להם אורחים כדי לנקות את עצמה. בעצם היא פונה לאנשי סדום ואומרת להם, "נהגו דעו כולכם, שאני לא הזמנתי את האורחים. אני נגד אירוח. אני שומרת על חוקי סדום ועמורה. הבעיה זה בעלי. הוא זה שהזמינם לביתנו. אני מגלה להם כדי שכאשר תענישו אותם, ואולי אפילו תהרגו אותם, אני אצא נקייה. לי לא תעשו דבר, כי אני אתכם, בשר מבשרכם. רוצים לטפל בו - כרצונכם, אך אני נקייה. הדבר היחיד שמעניין אותה זה שהיא תשמור על חייה. ולא משנה שזה עצמו מסכן את חיי בעלה. איזו קטנות מוחין, זו רשעות ואנוכיות מושלמת - ממש בת לשיטת סדום ומיטתה.

על הכלל הזה היא תשלם בחייה, ודוקא בעלה יצא חי מהתופת בחסדי ה'. מגיע לה.

תורת החיד"א

פרעה הרשע ומצרים היה להם ג' אמונות רעות א' שהעולם קדמון ואת"ל פועל הטוב אינו פועל הרע ואת"ל אינו משגיח בתחתונים על כן הכהו תחילה את אלוהיו בדם... ומזה נודע שיש אלוה בעולם וכן אמר לו בזאת תדע כי אני ה'. ובמכת הצפרדעים אמר למען תדע כי אין כה' אלהינו... וכאשר הסייר משה בתפלתו הצפרדעים והניח יתרו על היאור ונודע כי אין כה' אלהינו והכל ברצונו טוב ולא טוב והוא יחיד בעולמות. ובמכת הערוב אמר אני ה' בקרב הארץ משגיח בפרטי פרטות להשחית המורדים ולהציל הבוטחים בו, וניכר פרטות ההשגחה... ואני בעניי כתבתי כי יש בכל אחת מאלה דם צפרדע ערוב ביטול כל דעותיו כזביים לכל דבריהם [דבש לפי פ, לב]

סרגל הודיה

מקובל כיום לדבר על סרגלים. לא הסרגל שמוודים בו את אורך המחברת, אלא סרגל מסוג אחר, אך גם הוא מודד.

ידוע על **סרגל מאמץ** - בודק את מידת המאמץ. משמש לבדיקות רפואיות שונות, וגם

ידוע גם סרגל כאב - עוזר לאדם להגדיר את מידת הכאב ממנו הוא סובל. משתמשים בזה במרפאות ובבתי רפואה (מרכזים רפואיים), מקובל יותר עם ילדים, אך גם עם מבוגרים.

אני מציע להכניס לשימוש סרגל נוסף...

סרגל ההודיה

כל אדם צריך לעשות לעצמו סרגל הודיה.

כמה אתה צריך להודות?
כמה לפרט את השבח והכרת הטוב?
כמה פעמים צריך להודות?
כמה ההודיה יוצאת מהלב או רק מס שפתיים?
כמה אתה מודה בפועל? ואיך? (מה הציון?)

איך נדע?

פשוט, נהפוך מופע...

עשית משהו טוב, לאשתך, לילדיך, לחבריך...

כמה היית מצפה שידוד לך?

אווו אם היית יודע כמה עזרתי להם, וכמה השקעתי, מעל ומעבר, ואני מצפה שההודיה תהיה בהתאם.

גבר, יש מצב שגם אנשים אחרים השקיעו בך ואולי אפילו מסרו נפש למענך, אולי גם הם מצפים להודיה מיוחדת, ולא רק מילים ריקות. מעל ומעבר למה שאתה מספק, אולי (תבדוק).

מה שאהוב עליך - עשה לחברך.

תהיה אמיתי, עשה סרגל, ונסה להתאים בין רמת ההשקעה בך לבין רמת ההודאה. ולא רק כמה הם השקיעו, אלא בעיקר כמה אתה נהנית, כמה הרווחת, כי זה העיקר.

והעיקר, **לחפש להרבות בתודה**, אין בזה איסור "ריבית", ולא חלים על זה כללי הגזמה.

כל המוסיף - מוסיפים לו מן השמים (גם מהארץ)...

פרשת העקידה - זכות אדירה של אברהם אבינו ויצחק אבינו, בזכותם אנו חיים עד עולם. כיצד אנו עוקדים עצמנו לה'?

ילקוט יוסף

סימן שמ - דין כותב בשבת

א. הכותב בשבת ב' אותיות, חייב משום כותב. וכן הכותב במכונת כתיבה, חייב משום כותב, וחכמים אסרו לכתוב אף ביד שמאל.

ב. יש לזהר שלא לכתוב באצבעו במשקין שעל השלחן, דהיינו שטובל אצבעו במשקה ומלחלו וכותב בו על השלחן.

ג. מותר לקרב בשבת חתיכת נייר כתובה הקרועה באמצע הכתב, לחתיכה השניה, כדי שיוכל לקרוא. שמעיקר הדין אין בזה איסור משום כותב. אבל פשוט שאסור לחבר בשבת את חלקי הנייר בנייר דבק, וכדומה.

ד. דלתות של ארון קודש שמוטבעים עליהם פסוקים וכדומה, וכאשר פותחים את הדלתות התיבות נפרדין, וכשסוגרן מתחברין, אין בזה חשש של כותב ומוחק, ומותר לפותחן ולסוגרן בשבת אף אם נפרדים שני חלקי האותיות. ולכתחילה מהיות טוב נכון שלא לעשות כן.

ה. מותר לרשום באויר כמין אותיות כדי לרמוז לחבירו איזה דבר. וכן מותר להוליך את אצבעו על שלחן נגוב כמין צורת אותיות, כיון שאין רישומו ניכר כלל.

ו. מותר לרשום בציפורן ידו קו פשוט לסימן על גבי קלף, או ספר, כמו שרושמן לסימן, שאין זה דבר המתקיים. ובלבד שלא יעשה צורת אותיות, ואפילו אותיות לועזיות או צורת ספרות. ואם רושם באיזה כלי שעושה רשימה עמוקה יותר אסור. ומותר לקפל דף בספר כדי לסמן את המקום אף שבמקום הקיפול נוצר רושם שניכר ומתקיים.

ז. במקום צורך גדול יש לסמוך על הפוסקים הסוברים שכתב שאינו כתב אשורי, אינו אסור אלא מדרבנן, ולכן במקום הפסד גדול מותר לומר לגוי לכתוב בכתב שלהם, כגון אנגלית וערבית, דהוי שבות דשבות במקום הפסד.

ח. ספר שכתוב על חודי הדפים שלו אותיות באשורית, וכאשר פותחים את הספר ומפרידים את דפיו, אין האותיות ניכרות, וכאשר סוגרים את הספר חוזרות האותיות וניכרות, יש אומרים שאסור לפתוח אותו בשבת, מפני שהאותיות נחלקות, ויש בזה משום איסור מוחק, וכן אסור לסוגרו בשבת, שעל ידי סגירתו חוזרות האותיות לשלמותן והוי כותב. ויש חולקים ומתירים לפתוח ולסגור אותו, משום דהוי כדלת שנפתחת ונסגרת בשבת, ואין בה משום בנין וסתירה. וכן עיקר לדינא, שאין בזה לא משום כותב ולא משום מוחק.

ומכל מקום לכתחילה אין לרשום או להחתים איזו חותמת על חודי הדפים, כדי לחוש לפוסקים המחמירים בזה.